

δπως τότε που ημουν μικρούλα... έδω και τριάντα χρόνια τώρα!...

"Ένα γέλο άκρότητα σφράγισε τα τελευταία λόγια της Ρόννου. 'Η μαμιά της μισοασητά, μισοασητά, μα γελάοντας άνοιμα με την καρδιά της, γύρισε στο σέρ Φίτσεραλν και, δείχνοντας την κόρη της, ειπε :

— Καμωρώστε την λοιπόν, συνταγματάρχα μου... Τι σās λέγαμε πριν για δούτην;

— Τι του λέγατε, μαμιά; Περάχθηκε μ' άουνηθηστη λαχάρα ή Ρόννου. Κάτι μέσα της της έλεγε πως έπρόκειτο να της άνακουνώσουν ιιά έιδησι πολύ ένδιαφερόυσα κ' ευχάριστη.

Είχε ίδει τον σέρ Φίτσεραλν ναρχεται σάπι πολύ πιο νωρίτερα άπ' ό τι θάάρεπε νάβη ένας καλειμένος με τάει. Τόν συνάδευε μά- λιστα κ' ό μπαμπίας της και κλεισμένοι στο σαλόνι, έγρα πολλή πριν άπ' το φαγητό οι πρέις τους, μαζί με τη μαμιά, συζητούσαν μυστη- ριωδώς. Θέλησε σε κάποια στιγμή να μετρή κ' αυτή μέσα, μα ό μπα- μπίς της, κρατώντας την άπ' το χέρι, την προάβηξε έξω, κλειονότας της την πόρτα κλειώμενου. "Όλα αυτά την παραξένεψαν και κάνο- ντας με το μυαλούδά της, ώρες δόλοηρες τώρα, διάφορους συν- δυασμούς, ζήγωνε αγά—σγά στην άλήθεια...

Μά ή άλήθεια αυτή, που άρχισε πειά να την μαντεύη, την έοριξε σε άπερίγραπτη ταραχή και συγκίνηση. Χαμήλωσε τα μάτια της κ' έσκαψε το ροδοκασσιμενό ταχυλάινο μοντέρε της, ένω μηχανικά, για να κούρη την ταραχή της, άρχισε να κόβη με το μαχάρι πλατείε λουρίδες άπ' το τρο- πεζομάντιλο. "Όταν, τρομαγμένη άπ' την ά- θελη ζημιά πουάανε, σήκωσε τα μάτια της σαν βρογμένη γατίτσα, έτοιμη να δεχτη τί δικαιο- γιστάριδα, ό μπαμπίς κ' ή μαμιά της δέν ήσαν εκεί.

Είδε μονάχα όρθιο άπέναντί της τον σέρ Φίτσεραλν να την ζητάει στα μάτια με βλέ- ματα άπειρης λατρείας, χαμογελαστός για την άταξία της, έτοιμος να της πη κάτι...

"Ένα δυνατό χτυποζόδι την έπιασε. "Εν- νοιωσε τώρα ολοκάθαρο την έντιμισημένη άλή- θεια και τα μάτια της άστραφταν. Τανάχθηκε όρθια, τόν πλησίασε και με ύφος σταθερό, με άπόφρασι γυναικας ώριμης πειά, τόν ζήτησε βαθιά στα μά- τια. Μα το στήθος της φούσκωσε έξαφνα, τα γόνατά της λούγισαν και της ήθελε κάτι σαν σκετοδίνη. Θά σοριαζόταν κάτω, μα ό συνταγματάρχης πρόφτασε και την άρπαξε στην αγκαλιά του. Την αγκάλιασε και την έσφιξε δυνατά, με λα- ραφορά, με πάθος.

'Η Ρόννου νόμισε πως νευρεύεται. Κι' έτσι σαν μέσα σ' όνειρο άκουσε τη μεγάλη, τη συζητητική έιδησι άπ' το στό- μα του. Την άγατούσε τρελλά, θά γινόταν γυναικα του και θά φεύγανε μαζί για τις 'Ινδίες. Οι γονείς της ήσαν σίμ- φωνοι κ' είχαν όώσει τη συγκατάθεσι τους. Τι ευτυχία!... Τι γλυκό όνειρο!... "Ένα όνειρο που μόνο μέσα στην άγκα- λιά του καλού της μπορεί να το όνειρευτεί ιια κόρη...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΑΒΑ

- Νικητάι δέν εινε κείνοι που γεινόνται τους καρπούς της νίκης. Νικητάι ειμε κείνοι που πέφτουν στο πεδίο της μάχης.
- Το πλῆθος μοιάζει με τη θάλασσα. Μπορεί να σε άνεβάση ώς τα σύννεφα ή να σε φέρη στο βαθύτερο βυθό, άνάλογα με τόν άέρα που φυσά.
- 'Η καλύτερη απόδειξι για τόν ειλαζονή έρωτα ειμε ή αδέξιο- της του έρωτευμένου.
- Όποιος μπορεί να όριση πόσο αγαπά, αγαπά πολύ λίγο.
- Το μωποκό της αιωνιάς νεότητος ειμε ή αισιοδοξία.
- Το πνεύμα της γυναικας ειμε από ύδράργυρο και ή καρδιά της από κερι.
- Μερικοί γονείς τιμωρούν τα παιδιά τους για την κακή άνε- τροφή που αυτοί οι ίδιοι τους έδωσαν.
- 'Η νεότης σιγήθως καταδικάσει, ένω τα γεράματα συχω- ρούν.
- 'Η συγκόμη ειμε σχεδόν άδιαφορία. 'Ο έρωτας ποτέ δέν συχωρεί.
- "Ένα μεγάλο άτύχημα φέρνει συχνά τη φήμη και στα πιο άσημαντα πρόσωπα.
- "Ας μη βιαζόμαστε να καταδικάζουμε τόν αυτό- χερα. Ποιάς ξέρει πόσο ύπόφερε στη ζωή και άν θα μπορούσε να ύπομείνη περισσότερο τα βάσανά της.
- 'Η θρησκεία ένέντευσε πολλές φορές την τέχνη. Κανένως όμως καλλιτέχνης δέν έγινε άγιος.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Κάτω εκεί, στής Βηθλεέμ το δρόμο, είχαν σταθεί μερικά παιδιά και διασκεδάσαν. Έπαυσαν λίσκη από καταγής και φτιάκανε παι- χνίδια. Έφτασαν πουλάκια με ξύλινα πόδια και με μάτια από πε- τραδάκια και γελούσαν εύθιμα και χτυπούσανε τα χέρια τους, όταν έπλαθαν κανένα πουλί με άνοιγμένα φτερά και το κρατούσαν να μη φύγη.

"Εκείνη την ώρα περνούσε από κει ένας άσστηρός Φαρισάιος, ει δε τα παιδάκια και τους ειπε :

— Παιδά, σήμερα έχομε Σάββατο, μέρα άγιασμένη από τόν Κύριο και δέν πρέπει να δουλεύετε...

"Επειδή όμως ένα παιδάκι ειχε μισοτελειωμένο κάποιο πουλί κ' ήθελε να το συμπλήρωση, ό Φαρισάιος θύμωσε, σήκωσε το μπαστούνη του και κομμάτισε τα πουλάκια.

Τα μάτια των παιδιών γέμισαν από δάκρυα κ' ή μικρές καρδιές τους από θλίψη.

Τότε όμως ένα άλλο παιδάκι, χτύπησε τα όμορφοκατωμένα χέρια του και τα συντόμια των πουλιών ζωντάνεψαν και πέταξαν στον ουρανό, άληθινά πουλάκια, με μαύρο κορμί και με άσπρο το μερο- σανό μέρος του στήθους. Τα χελιδόνα.

Το παιδάκι αυτό ήταν ό μικρός 'Ιησους από τη Ναζαρέτ, ό γυιός της Μαρίας.

Κι' από κεινη την ήμερα τα χελιδόνα, μην ξεχονότας το πως έγενήθησαν, χτύπουν τις φουίεζ τους από λίσκη και τις κάνουν κάτω από τις στέρες των εύλογημένων σπατιών.

"Όταν άργότερα, ό 'Ιησους βρόθηκε κω- ρομένος έπάνο στο σταυρό, το χελιδόνι, χω- ρίς να συλλογίζεται την άσστηρή τιμωρία που το περίμενε άν τόν πιάκανε, πήγε να κόψη με το ράμφος του από το στεφάνο του έτοιμοθα- νάτου Χριστού τ' αγκάθια, που του γέμιζαν το μέτοπο με σάβλες κόζωνες, σαν ρουπάνια.

Κι' άν και πέρασαν αόινες δόλοηρες από τότε κ' ή φτεροτάς ταξειδιώτης, το καλό χελιδόνι, δέν έβγαλε ποτέ από πάνω του τόν μαύρο μανδύη του πένθους που φοράει...

ΤΑ ΕΥΛΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Μιά φορά ό Λότ, ό γνωστός πατριάρχης τόν 'Ιου- δαίων, έπεσε σ' ένα κρημα βαρύ και παρουσιάστηκε στον ιερέα της φυλής του για να ζητήσει τη συμβουλή του και να μπειρή να συχωρεθι από τόν Θεό.

— 'Η άμωρία σου, παιδί μου, ειμε μεγάλη, του ειπε με ύφος άσστηρό ό ιερέας. Τότε μονάχα θά σε συχω- ρήσ ή Θεός, άν πάρης αυτά τα τρία δανλιά (και του έδειξε τρία μισοκαμμένα δανλιά στη γειτονική φωτιά), τα φτεψής στην κορυφή του βοινού και τα περιουτή- ρα σου.

Μιά φορά όμως ό Λότ ειχε την έμπνευσι να φάη κάποιο θεη- σκευτικό ήμνο κ' ό Διάβολος δέν τόλμησε φυσικά να τόν ξυρόση.

"Έτσι ό άμωροτάς κατόρθωσε ν' άνεβάση το νερό ως την κορυφή του βοινού και να ποτίση μ' αυτό τα δανλιά.

Τότε έγινε ένα παρόξενο θαύμα. Τα δανλιά ξαφνικά βλαστήσανε και σε λίγο τρία δέντρα ξεπετάχτηκαν στην κορυφή του βοινού.

Τα δέντρα αυτά ήσαν ένα κευαρίσι, ένας κέδρος κ' ένα έλάτι.

Από τα δέντρα αυτά έκοψαν άργότερα ξύλα οι 'Ε- βραίοι και σταύρωσαν τόν Χριστό πάνω στο λόφο του Γολγοθά.

